

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

将破

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

เจตจำนง
แห่ง
เทพ

Mao Ni เขียน ช้อเสียนทรพพล แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

ดาบ
ฟ้า

สยบฟ้ามืดปฐพี 35

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงรวงเวา แฉา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 35

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2629-8

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

พิมพ์บน

กระดาษกนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ถ้าโลกของเรามีกระดานหมากของปฐุมพุทระก็คงดี เวลาที่โลกมันแยก็แค่แอบไปหลบในกระดานหมาก กะพริบตาสองทีก็ลับออกมา เรื่องแยๆ ก็ผ่านไปแล้ว หรือเวลาที่เหนื่อยมากๆ ขอเข้าไปนอนพักในกระดานหมากสักสองเดือน เวลาข้างนอกก็เพิ่งผ่านไปแป๊บเดียว

แต่ถ้าถามหนึ่งเซียวกับซังซังที่เคยเข้าไปในกระดานหมากทั้งจากด้านบนและด้านล่างแล้วละก็ พวกเขาคงขอไม่เจอประสบการณ์พรรคนั้นเสียดีกว่า ยิ่งตอนนี้ที่ทั้งคู่ยังติดอยู่ข้างใน แคมป์ตรูยังเป็นถึง 'พุทระ' สารพัดรูป อิทธิฤทธิ์ และพุธานุภาพพิสดารพันลึกกันทั้งนั้น แล้วบ๊วกบอสอย่างปฐุมพุทระจะขนาดไหน

ทฤษฎีแมวของชเวอดิงเงอร์จะใช่สิ่งที่เกิดกับปฐุมพุทระหรือไม่ ภาวะทั้งเป็นและตายในเวลาเดียวกันนั้น คงต้องรอให้จบเล่มนี้ก่อนจึงจะได้คำตอบ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

ช่วงนี้ข้าพเจ้ากำลังรู้สึกว่าการเกิดความผิดปกติขึ้นกับร่างกาย ประการสำคัญคือผมมองว่าแต่ก่อน น้ำหนักลดลงมาห่ากโลกกว่านับตั้งแต่แปลเรื่องนี้ เป็นต้นมา และมีที่ท่าว่าจะลดลงไปอย่างเชื่องช้าที่ละน้อยๆ มารดาและผู้คนที่รู้จักต่างทักว่าผมมอง ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จะกินอย่างไรให้อ้วน หนักข้าพเจ้ายังต้องทำงานแข่งกับเวลา ว่ากันว่าถ้าเครียดแล้วจะอ้วน นี่ก็เครียดนะแต่ไม่อ้วน

บางวันจึงเปิดดูคลิปในยูทูปที่เกี่ยวกับสุขภาพ แล้วมาพิจารณาว่าทำอย่างไรถึงจะอ้วนขึ้น (หมายถึงมีน้ำหนักที่สัมพันธ์กับความสูงนะ) หรือแค่ไม่เจ็บป่วยก็ได้ ซึ่งได้คำตอบว่าน่าจะต้องออกกำลังกายสม่ำเสมอ ใส่ใจเรื่องอาหารการกิน ดื่มน้ำที่สะอาดกว่าเดิม (ขวดพลาสติก PET ที่ใช้หลายรอบแล้วก็เปลี่ยนใหม่ให้บ่อยกว่าเดิม) นิ่งสมาธิซาร์จพลังและทำจิตใจให้สงบ ฯลฯ ที่เหลือก็ลองดูว่าทำแบบนี้ไปเรื่อยๆ แล้วผลจะเป็นเช่นไร หวังเพียงว่าจะมีสุขภาพดีพ้นจากโรคภัยทั้งปวง

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ

ชื่อเสียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

อีกบทหลังสุก

แม่ค้าขายผักไม่พูดจา เพียงยิ้มมองหญิงเซวีย มือซ้ายถือช่วยตัว
มือขวาถือผักขึ้นถ่าย สองอย่างนี้เป็นทั้งผักและสมุนไพร

หญิงเซวียปลี่ยนยิ้ม

"หรือว่าท่านคือพุทธะเกดซ์ในตำนาน"

แม่ค้ายิ้มน้อยๆ

"ถูกแล้ว"

"พุทธะเกดซ์รักษาคนได้ ภรรยาข้าป่วยหนักน่าจะเพราะถูกพิษ
ไม่รู้ว่าท่านช่วยดูอาการแล้วเขียนเทียบยาให้จะได้หรือไม่"

แม่ค้ามองซังซังแล้วเอ่ยอย่างเวทนา

"พิษนี้ไม่มียาใดรักษาได้ มิสู้กลับไป"

หญิงเซวียชี้ท้องฟ้า

"กลับไปไม่ได้จะทำอย่างไร"

"ตายก็คือหลุดพ้น"

"คำพูดนี้มีเหตุผลอยู่หลายส่วน"

หนึ่งเซวียเอ๋วยิ้มๆ ก่อนชักดาบออกจากฝักมาฟันแม่ค้ำที่อยู่
หลังแผงฝัก

บนใบของพวกฝักที่กองพะเนินอยู่บนแผงเต็มไปด้วยน้ำค้าง
คูสดใหม่

ตามหลักแล้วดาบของหนึ่งเซวียควรจะฟันแผงฝักขาดเป็นสองซีก
ฟันใบฝักขาดเป็นชิ้นๆ และฟันน้ำค้างกลายเป็นคราบน้ำชื้นๆ อย่างง่ายดาย
แต่ไม่เลย

เพราะแผงฝักกลายเป็นผืนที่ราบ ฝักบนแผงกลายเป็นพืชพันธุ์
เขียวชอุ่ม ฮ่วยซัวในมือซ้ายของแม่ค้ำกลายเป็นกิ่งไม้ ฝักขึ้นฉาย
ในมือขวากลายเป็นบาตร

แม่ค้ำขายฝักกลายเป็นพุทธะเกสซ์ ผมดำขลับ ดิ่งหูสองข้าง
ห้อยย้อยถึงปาก รูปร่างหน้าตาสง่าน่าเกรงขาม วงรัศมีและเมฆมงกฏ
มากมายหมุนวนอยู่เบื้องหลัง

เบื้องหน้าพุทธะเกสซ์มีธงสีต่างๆ นับพันใบกสะบัด ธงพวกนี้เอง
ที่ป้องกันดาบของหนึ่งเซวียไว้

หนึ่งเซวียเห็นพุทธะที่ไกลอยู่เบื้องหน้าแต่เหมือนไกลสุดสายตา
แล้วก็ตกตะลึง

"ใช่จริงๆ ด้วย"

พุทธะเกสซ์ยิ้มน้อยๆ ปานแดงที่หว่างคิ้วปลอยแสงสว่างส่องที่ราบ
โดยรอบให้เจิดจ้า ธงสีต่างๆ ใบกสะบัดเร็วยิ่งขึ้น พืชพันธุ์นานาชนิด
เติบโตสูงใหญ่เจริญงอกงาม

หนึ่งเซวียและซังซังยืนอยู่บนที่ราบ สองขาพลันถูกต้นซิงเถิงรัดแน่น
จนไปไหนไม่ได้

พุทธะเกสซ์กล่าวสรรเสริญพระพุทธรูปองค์หนึ่งแล้วเทบาตรซ้ำๆ

น้ำสีดำที่มีกลิ่นยาในบาตรไหลลงพื้นดินกลายเป็นแม่น้ำพุ่งเข้าปะทะ
หนึ่งเซวี่ยและซังซัง

ยาคือสิ่งที่ใช้รักษาโรค ช่วยเหลือคน แต่ใช้ฆ่าคนก็ได้ ยาดีบางครั้ง
ก็กลายเป็นยาพิษที่ร้ายแรงที่สุดได้ พอได้กลิ่นแปลกๆ ในแม่น้ำแห่งยา
หนึ่งเซวี่ยพลันรู้สึกแน่นหน้าอก จากนั้นก็เจ็บปวดอย่างรุนแรง เขามือกุม
หน้าอกแล้วไอ รวากับว่าจะไออวัยวะภายในออกมานอกร่างกาย

ซังซังยืนอยู่ข้างมัน ชมวดคิ้วมองพุทธรະภะเสถียร

"น่าขันจริงๆ"

กล่าวจบนางกะพริบตา ที่ราบพลันพังทลาย พีชหนาแน่น
แหลกเป็นชิ้นๆ แม่น้ำแห่งยาที่ส่งกลิ่นประหลาดก็สะท้อนจนเกิดร่องน้ำ
แล้วไหลออกไปทั้งสี่ทิศ

แผงผักกลับมาเป็นแผงผัก

หนึ่งเซวี่ยตัวตาดาบ เสียงเสียดสีที่รุนแรงดังขึ้นคราหนึ่ง คมดาบ
วาดผ่านร่างแม่ค้าทำให้เกิดบาดแผลที่เรียบสนิท ภายในมีแสงสีทอง
แผ่กระจายออกมาราวๆ

แม่ค้าชายผักมองทั้งสองคนพลางยิ้มน้อยๆ

ฉ๊ะ!

ร่างนางขาดเป็นสองท่อนร่วงลงพื้น บริเวณบาดแผลที่เรียบสนิท
เต็มไปด้วยแสงสีทอง รวากับว่ามีทองคำเหลวมากมายกำลังไหลออกมา

ทองคำเหล่านี้เมื่อถูกลมก็สลายกลายเป็นหมอกสีทอง ค่อยๆ
ลอยไปทั่วตลาด หมอกบางส่วนลอยไปเบื้องหน้าซังซัง นางชมวดคิ้ว
หน้าซีดเผือดกว่าเดิม ดูเจ็บปวดทรมาน

เมื่อฆ่าคนชายผักแล้วยอมไม่เอาจี้ผัก จึงกลับบ้าน หนึ่งเซวี่ย
รู้สึกหนักใจ และยังไม่สบายใจเมื่อนึกถึงภาพสุดท้ายที่ได้เห็น

ไม่ว่าจะเป็นพุทธะภัสร์จริงหรือปลอมเมื่ออยู่ต่อหน้ามันและซังซัง ก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งสักเท่าไร เหมือนหลวงจีนชิงปั้นที่กลายเป็น พุทธะปิดหน้า

แต่ปรารถนาพุทธะที่ปลดปล่อยออกมาหลังพุทธะพวกนั้นตาย ดูเหมือนว่าสามารถทำร้ายซังซัง ต่อไปถ้าเจอพุทธะพวกนี้อีกจะทำอย่างไร พวกมันต้องไปจากโลกนี้ให้ได้โดยเร็วที่สุด

"ต้องหาวิธีถอนพิษในตัวเจ้า"

มันเอ่ยกับซังซัง

ซังซังค่อนข้างหน้าซีด

"ถ้าถอนไม่ได้จะทำอย่างไร"

หนึ่งเซวียไม่ยากใ้นางเครียดจึงเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า

"แม้ถอนไม่ได้เจ้าก็ไม่ตาย ต้องใช้ชีวิตต่อไป"

ซังซังสบตามันนิ่ง

"การใช้ชีวิตก็คือพิษ"

หนึ่งเซวียเข้าใจแล้ว แต่ไม่รู้ควรตอบอย่างไร จึงนิ่งเงยบอญู่ครู่ ก่อนเอ่ยว่า

"ไปเถอะ"

ครั้งนี้มันไม่ใช่ประโยคคำถาม เพราะการไปที่มันเอ่ยถึงไม่ใช่การ ไปจากโลกกระดานหมาก แต่ไปจากบ้านนี้ หรือก็คือไปจากเมืองเฉาหยาง มันจะไปหาวิธีรักษาซังซัง

เหมือนเมื่อหลายปีก่อน

พวกมันอาศัยอยู่ในบ้านเล็กมาหลายปียอมมีความทรงจำรวมทั้ง ข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นต้องใช้มากมาย แต่สัมภาระที่หนึ่งเซวียเตรียมจะ เอาไปนอกจากอาวุธและเสบียงอาหารแล้วก็มีฝักทองหนึ่งกระปุกเท่านั้น

ซังซังถามว่า

"จะไปที่ไหน"

หนึ่งเซวียมองไปทางทิศตะวันออกอีกครั้งด้วยจิตใต้สำนึก แต่เกิดความหวาดกลัวขึ้นร่างๆ จึงตอบว่า

"ไปทางใต้"

ใบหน้าขาวซีดของซังซังพลันปรากฏแวววางแดง

"เจ้าจะไปหานาง?"

หนึ่งเซวียตะลึงลาน รู้ว่านางหมายถึงอะไรจึงเอ่ยยิ้มๆ ว่า

"ทางใต้ของโลกนี้ไม่มีแคว้นต้าเหอ"

"แต่ความเคยชินของเจ้าคือไปทางใต้"

หนึ่งเซวียถามอย่างไม่เข้าใจว่า

"แล้วอย่างไร"

"ใจเจ้าคิดจะไปหานาง"

หนึ่งเซวียค่อนข้างโมโห

"นี่มันเวลาไหนแล้ว ยังพูดเรื่องนี้ทำไม"

ซังซังนิ่งเงียบ พบว่าเกิดปัญหาขึ้นกับตนจริงๆ

ไม่ใช่ว่าเกิดปัญหาขึ้นกับท่าทีของนางที่มีต่อมัน นางคือเฮาเทียนมันคือคนธรรมดา แม้ว่าพวกมันเป็นสามภรรยา แต่ไม่ว่านางจะปฏิบัติกับมันอย่างไรล้วนมีเหตุผล

ปัญหาอยู่ที่สภาพจิตใจนางแปรปรวน

เมื่อครู่คือโกรธ ทั้งยังแฝงด้วยโศกและหลงด้วย พิษในตัวนางกำเริบหนักขึ้นเรื่อยๆ

หนึ่งเซวียเข้าใจจึงกอดนางไว้ในอ้อมอก

"ซำรักษาเจ้าให้หายได้แน่นอน"

หลังผูกสัมภาระหนักอึ้งไว้ด้านหลัง หนึ่งเซวียก็กางร่มดำออกจากบ้าน
เดินไปทางประตูเมือง ซังซังจับมือมันอยู่ได้ร่ม ดูค่อนข้างอ่อนแอ

หากต้องการเปิดกระดานหมากของปฐุมพุทะ ซังซังก็จำเป็นต้อง
ฟื้นฟูพลัง จำเป็นต้องขจัดพิษในร่างกาย จำเป็นต้องหาวิธีขจัดพิษให้เจอ
จำเป็นต้องไปค้นหา ดังนั้นจึงต้องไปจากที่นี่

หลวงจีนซิงปันไม่ต้องการให้พวกมันจากไป พุทะเกาส์ชไม่ต้องการ
ให้พวกมันจากไป เมืองเฉาหยางไม่ต้องการให้พวกมันจากไป โลกนี้
ไม่ต้องการให้พวกมันจากไป พวกมันยอมไม่อาจจากไปโดยง่ายตาย
เช่นนี้

ตรงมุมถนนสายใหม่มีร้านขายตะเกียงและน้ำมันตะเกียง ทั้งยัง
ขายเทียนไขด้วย หนึ่งเซวียซื้อน้ำมันตะเกียงที่นี่เป็นประจำจึงสนิทกับ
เจ้าของร้าน แต่วันนี้พอเห็นเจ้าของร้าน สีหน้ามันก็แปรเปลี่ยน

เจ้าของร้านไม่อยู่ในร้าน ไม่อยู่มุมถนน แต่ขวางทางเดินพวกมัน
หนึ่งเซวียชักดาบแล้วถามว่า

"ท่านคือพุทะรูปใด"

เจ้าของร้านสวมหมวก ใบหน้าอ่อนโยนนำสนิทสนม ยิ้มพลาง
เอ่ยว่า

"ลองทาดู"

หนึ่งเซวียมองตะเกียงที่แขวนมากมายอยู่ในร้านจึงทนายอย่าง
ไม่ค่อยมั่นใจว่า

"พุทะดวงประทีป?"

ใช่พุทะดวงประทีปจริงๆ

บนถนนไม่เหลือเจ้าของร้านขายตะเกียงอีก เหลือเพียงบรรพพุทะ
ผู้ชราภาพ

รอบกายบรรพพุทธรูปละลือนเป็นดวงประทีปอันสว่างโชติช่วง แม้แต่
รังมดตรงมุมกำแพงยังถูกส่องจนเห็นได้ชัดเจน ถึงขั้นแม้แต่ท้องฟ้า
ที่ดำมืดยังราวกับสว่างขึ้นมา

แสงสว่างเริ่มเผาไหม้ ความร้อนบนถนนเริ่มสูงขึ้น ปลายจมูกของ
ซังซังปรากฏเหงื่อหนึ่งหยด

ตอนที่ยังเป็นคนธรรมดา เพราะมีไอเย็นตั้งแต่กำเนิดนางจึง
ไม่ค่อยมีเหงื่อออก หลังกลายเป็นเฮ่าเทียน กายเทพเย็นเฉียบประหนึ่ง
หยก ยิ่งไม่ควรจะมีเหงื่อออก

แต่ที่เบื้องหน้าพุทธรูปดวงประทีป นางเหงื่อออกแล้ว

หญิงเซียวู้สึกว่าหัวใจร้อนลวกกรวกับว่าภายในถูกใครใส่
ตะเกียงน้ำมันเข้าไป

ลมปราณสุดไพศาลระเบิดขึ้น ชั่วพริบตามันก็พุ่งไปถึงเบื้องหน้า
บรรพพุทธรูปแล้วพินหนึ่งดาบ

บรรพพุทธรูปใช้ตะเกียงด้านรับ ตะเกียงทองแดงดวงนั้นดูธรรมดา
แต่ราวกับว่ามีน้ำหนักเท่าโลกทั้งใบ กัดดาบของหญิงเซียวู้ไว้แล้วเบา

บรรพพุทธรูปเริ่มจุดตะเกียง ตะเกียงพันดวงหมื่นดวงส่องสว่าง
ทำให้โลกทั้งใบสว่างเจิดจ้า

เพียงพริบตาก็มีตะเกียงหมื่นกว่าดวงถูกจุดขึ้น หญิงเซียวู้เร็วไม่พอ
ที่จะตอบสนอง

ขณะที่ตะเกียงดวงที่หนึ่งหมื่นหกพันถูกจุด ซังซังก็ลงมือ

นางยื่นนิ้วชี้มือขวาออกไปด้านตะเกียงทองแดงแล้วเบา

บรรพพุทธรูปลั่นสีหน้าแปรเปลี่ยน ต่อให้เป็นบรรพพุทธรูปก็ไม่อาจ
เทียบเคียงเฮ่าเทียน

ตะเกียงทองแดงไม่อาจตกลงมาได้อีก

หญิงเซวียพลิกข้อมือ ดาบขวางอยู่เบื้องหน้าปลายแขน ฟันไปที่
ลำคอของบรรพพุทระ

บรรพพุทระศีรษะยังไม่หลุด เพียงลำคอปรากฏบาดแผล

ภายในบาดแผลยังคงไม่มีเลือด มีเพียงแสงสีทองเข้มข้น จากนั้น
มีทองคำไหลซึมออกมาช้าๆ จากบาดแผล เปียกจีวรของบรรพพุทระ
ก่อนหยดลงพื้น

ของเหลวที่เหมือนทองคำพวกนั้นล้วนเป็นปราณพุทระ ภายใน
มีพุทธานุภาพและเจตนารมณ์แห่งพุทระอันมหาศาล พอปะทะกับลม
ก็กลายเป็นหมอกสีทอง ส่วนแสงที่เปล่งออกมาล้วนคือพุทระรัศมี

หญิงเซวียปลิ้นสีหน้าแปรเปลี่ยน จมูกซังซังวิ่งไปอีกฟากของถนน
มันรวดเร็วมากจนไม่มีเวลาหันกลับไปดูเลยว่าพุทระดวงประทีป
ตายหรือยัง มันเอาแต่วิ่งหนีสุดชีวิต จนกระทั่งมาถึงปลายสุดของถนนยาว
จึงหยุดวิ่ง

ซังซังหน้าซีดเผือด คิ้วขมวดแน่น ดูเหมือนเจ็บปวดทรมาน

พอเห็นหยดของเหลวสีทองติดอยู่ที่ชายชุดเซียวลายดอกไม้
ของนาง หญิงเซวียจึงรู้ว่าเมื่อครู่หลบไม่พ้น

"ครั้งต่อไปยืนอยู่หลังข้า พุทระรัศมีจะได้ไม่ถูกตัวเจ้า"

มันดึงซังซังมามองตาพรางเอ่ยอย่างจริงจัง

ซังซังมองปลายรองเท้าที่ไถลพื้นชายกระบโปรงออกมา เอ่ยเสียงเบาว่า

"ข้ากลัวพลัดหลง"

หญิงเซวียนั่งเงยไปครู่ก่อนปลดสัมภาระลง หยิบกล่องธนูและ
ถุงผ้าแพรที่ใส่กระดาดายันต์ออกมา โยนสัมภาระอื่นๆ ที่ทิ้งไปรวมทั้งผักตอง
กระปุกนั้นด้วย

มันแบกนางขึ้นหลัง ใช้เชือกมัดร่างของทั้งคู่เข้าด้วยกัน ส่งร่มดำ

ให้นาง มือหนึ่งถือกล่องธนู มือหนึ่งถือดาบ แล้วมุ่งไปทางประตูเมือง
บนถนน กระจุกผักดองแตกแล้ว ส่งกลิ่นหอมซึ่งเป็นกลิ่นเฉพาะ
ของกระจุกเกาออกมา

หญิงเซวียแบกซังซังมุ่งหน้าออกนอกเมืองเฉาหยาง ระหว่างทาง
ยังพบพุทเธ่ออีกจำนวนมาก

เจ้าหน้าที่หอดนตรีที่ถือเครื่องตั้งสายอยู่กลายเป็นพุทเธ่อทำนองซัย
นักเล่นนิทานในซอยเครื่องปั้นดินเผากลายเป็นพุทเธ่อยากทำลาย
หลวงจีนในศาลเจ้าแห่งหนึ่งกลายเป็นพุทเธ่อผดุงธรรม
คนมากมายล้วนกลายเป็นพุทเธ่อ จากนั้นก็ถูกมันสังหาร
หญิงเซวียไม่เข้าใจว่าเหตุใดคนเหล่านี้จึงกลายเป็นพุทเธ่อ เหตุใด
จึงมีพุทเธ่อมากมายเช่นนี้ พุทเธ่อเหล่านี้มาจากไหน พวกมันบรรลुพุทเธ่อ
ได้อย่างไร

"ทุกคนล้วนบรรลุพุทเธ่อได้"

ซังซังซบไหล่มันเอ่ยอย่างอ่อนแรง

"นี่คือจิตตะแห่งเวไนยสัตว์"

พวกทาสที่อาศัยอยู่ในโลกเบื้องล่างของวัดเสวียนคงทั้งชีวิตรู้จักเพียง
ห้องฟ้าที่เหมือนปากบ่อน้ำและพุทเธ่อเท่านั้น พวกมันไม่มีทางเลือกอื่นใด
ดังนั้นศรัทธาของพวกมันจึงบริสุทธิ์อย่างที่สุด ในโลกมนุษย์สามัญที่
ที่ศรัทธาต่อนิกายพุทเธ่อเช่นนี้ยังมีอีกมาก หลายยุคหลายสมัยผ่านไป
บรรดาสามัญชนตายไป ความรู้สึกนึกคิดของพวกมันเข้ามาในกระดานหมาก
ของปฐมพุทเธ่อแล้วประกอบกันเป็นแดนสุขาวดีแห่งนี้

ตามแนวคิดของนิกายพุทเธ่อ โลกที่มีคุณสมบัติพอให้เรียกว่า
แดนสุขาวดีคือโลกที่ทุกคนล้วนบรรลุพุทเธ่อได้ เมืองเฉาหยางในเวลา
นี้ไม่ว่าจะเป็นคนงาน พ่อค้า ชุนนาง หรือหลวงจีนล้วนมีความเมตตา

ปรากฏบนใบหน้า สวดมนต์ตลอดเวลา พวกมันก็คือพุทธะ พวกมันทุกคน ล้วนเป็นพุทธะ

หนึ่งเซวียและซังซังอยากรู้ว่าหลังจากพวกตนได้สติจากห้วงภวังค์แล้ว ปฐมพุทธะจะใช้วิธีการใดกำจัดพวกตน บัดนี้พวกมันเห็นคำตอบแล้ว... รูปลักษณะแห่งเวไนยสัตว์และจิตตะแห่งเวไนยสัตว์

ทั้งบุรุษสตรี ชราและเยาว์วัย ทุกคนบรรลุปุทธะเข้าล้อมพวกมัน สีหน้าของทุกคนเมตตาหน้าเกรงขาม ปากสวดภาวนา ไม่กล่าวว่าจะฆ่า แต่เจตนารมณ์ของพวกมันคือการฆ่า ต้องการฆ่าเห่าเทียน ฆ่าซังซัง

มีชายหนุ่มที่ยกหามมาหลายสิบปีจนไหล่ด้าน นั้นคือพุทธะ ไหล่เพลิง มีหญิงสาวที่ตื่นเพราะแสงยามเช้า นั้นคือพุทธะตะวันฉาย มีชายชราชาวประมง นั้นคือพุทธะตาข่ายจรัส

นอกจากนี้ยังมีพุทธะนามขจร พุทธะธงธรรม พุทธะนามสอง พุทธะกายผ่องเรืองรัตนะ พุทธะหอมกำจร พุทธะหอมประกาย พุทธะ นักษัตร พุทธะเห็นนิยาม รวมถึงพุทธะอีกจำนวนมากที่ไม่มีฉายา ทางธรรม

ทุกคนในเมืองล้วนคือพุทธะ เบียดเสียดกันแน่นขนัด พุทธะรูปนี้ เหยียบจิวรพุทธะรูปนั้น พุทธะรูปนั้นชนดอกไม้หยกในมือของพุทธะรูปนี้ แผลก พุทธะเบียดพุทธะ พุทธะดันพุทธะ เดินเข้าหาหนึ่งเซวียและซังซัง

พอเห็นภาพอันน่าตื่นตระหนกนี้หนึ่งเซวียคล้ายย้อนกลับไปยัง เหตุการณ์ในเมืองเฉาหยางเมื่อครั้งที่คนจำนวนนับไม่ถ้วนหมายฆ่าซังซัง บนหลังมัน หมายฆ่าบุตรีของหมิงหวัง

กระทั่งมันเห็นนักแสดงละครลิงกลายเป็นพุทธะ ลิงที่นั่งอยู่บนไหล่มันก็กลายเป็นพุทธะที่อารมณ์ร้ายด้วย มันก็รับไม่ได้อีกต่อไป จึงตวัดดาบแล้วพุ่งเข้าหา

บนเส้นทางออกนอกเมืองมันสังหารพุทธรูปไปมากมาย เดิมทีคิดยังมือไว้ก่อนเพราะพุทธรูปเหล่านี้ล้วนมีธรรมานุภาพ ไม่ใช่สังหารได้ง่ายๆ ที่สำคัญว่านั่นคือมันรู้ดีว่าหลังจากพุทธรูปเหล่านี้ถูกสังหารแล้ว จะกลายเป็นพุทธรูปที่มีทำให้ซังเจิบปวดทรมาน

แต่ยามนี้ถ้าไม่สังหารมันก็ไม่มีความหมายซังเจิบซังเจิบออกนอกเมืองได้ มันได้แต่จับดาบเข้าฟาดฟันเหล่าพุทธรูป

ราวกับมีคนกำลังถือไม้กวาดกวาดพื้น เสียงดังซวบๆ ดาบเหล็กตวัดไปมาท่ามกลางเหล่าพุทธรูปผู้มีใบหน้าสง่างาม คมดาบฟันตัดลำคอ และหน้าอกของพุทธรูปพวกนั้น พุทธรูปมากมายล้มลง ของเหลวสีทองเปรอะเต็มตัวดาบ จากนั้นก็กลายเป็นแสงสว่างอันบริสุทธิ์

พุทธรูปนักษัตริย์ตายแล้วล้มลงกับพื้นราวกับนอนหลับ จากนั้นก็ถูกพุทธรูปอื่นเหยียบกลายเป็นแผ่นทอง พุทธรูปไหลเพลิงตายแล้วไหลชวามันถูกดาบตัดขาดจนดูเหมือนรูปปั้นทองคำที่ยังสร้างไม่เสร็จ พุทธรูปตะวันฉายตายแล้ว ใบหน้าอันงดงามของสาวน้อยมีรอยดาบสีทองดูน่ากลัวยิ่งนัก

หญิงเขี้ยวตวัดดาบเดินหน้าไป แต่ละดาบล้วนมีพุทธรูปตายสีหน้ามันไม่เผยอารมณ์ใดๆ ไม่ว่าจะเบื้องหน้าคือใคร คนชราหรือว่าเด็กน้อย ล้วนสังหารในดาบเดียว

บรรดาพุทธรูปถูกฟันแล้วเลือดไม่ไหล มีแต่ของเหลวสีทองไหลออกมา แต่ภาพที่ปรากฏยังคงโหดเหี้ยมอำมหิต ความเลือดเย็นสุดขีดที่หญิงเขี้ยวแสดงออกมารุนแรงกว่าที่เมืองเฉาหยางในครั้งก่อนเสียอีก

การทดสอบชิ้นเขาหลังสถานศึกษาปีนั้นมันเคยเลือดเย็นเช่นนี้ไม่ว่าสิ่งทีขวางหน้ามันคือความจำเก่าหรือความรู้ใหม่ คือญาติสนิทหรือมิตรสหาย ล้วนถูกมันสังหารในดาบเดียว เพราะมันรู้ว่าคนพวกนั้น

ล้วนคือคนตาย

พุทธะพวกนี้ก็คือคนตาย ในเมื่อตายแล้ว ซ่าอีกรอบจะเป็นไรไป
แต่แน่นอนพุทธะถึงอย่างไรก็คือพุทธะ ต่างมีข้อวิเศษของตน
หนึ่งเซวียแม้แข็งแรงขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก ทั้งยังมีซังซังช่วยเหลืออยู่
ข้างหลัง แต่การจะซ่าพุทธะเหล่านี้ยังคงเป็นเรื่องที่ยากลำบาก

การซ่าพุทธะให้หมด...ไม่เคยอยู่ในความคิดมัน
หนึ่งดาบฟันคอพุทธะหน้ายิ้มขาด พอเห็นศรัทธาพุทธะบนพื้นนี้
ใบหน้ายังยิ้มแยม หนึ่งเซวียก็รู้สึกเหนื่อย ทันใดนั้นพุทธาณูภาพสายหนึ่ง
พุ่งลงมาจากฟ้าโจมตีหลังมันจากด้านขวา นั่นเป็นอิฐทองคำเหลืองอร่าม
ก้อนหนึ่งที่พุทธะเขาชวีหมี (เขาพระสุเมรุ) โยนมาแต่ไกล!

หนึ่งเซวียถ้าไม่ขยับ อิฐทองคำที่แฝงพุทธาณูภาพมหาศาลก้อนนี้
จะโดนซังซัง มันจึงเบี่ยงตัวอย่างรวดเร็วปล่อยให้อิฐทองคำโดนแขนขวา
ปึก!

หนึ่งเซวียรู้สึกเหมือนวิญญูณแทบหลุดจากร่างเพราะโดน
อิฐกระแทก กระจกเลือดออกมาดำโต ซังซังได้รับผลกระทบด้วยจึง
กระจกเลือดเปียกคอเสื้อมัน

ถ้าผู้ฝึกฌานนิกายพุทธหรือนิกายเต๋าถูกอิฐก้อนนี้กระแทก
คิดว่ากระดูกแขนคงแหลกละเอียดไปแล้ว โชคดีที่หนึ่งเซวียฝึก
ลมปราณสุดไพศาลสำเร็จในขั้นสูง ร่างกายจึงแข็งแรงประดุจวัชร
เพียงแค่รู้สึกเจ็บปวดเท่านั้น

มันเก็บดาบเข้าฝัก ปลดคันธนูลงมาจากบ่า นิ้วส่ายเต็มเหนี่ยว
แล้วยิงพุทธะเขาชวีหมีที่ร่างสูงเกือบสามจั้ง

บนสายไร้ลูกธนู มีเพียงความว่างเปล่า ทว่าครู่ต่อมาหน้าอกของ
พุทธะเขาชวีหมีก็ปรากฏรอยแตกเล็ก ของเหลวสีทองไหลออกมาไม่หยุด

รูปร่างของรอยแตกเหมือนสายธนูมาก

หญิงเซวียใช้สายธนูสังหารพุทธะ

ในที่สุดก็ถึงประตูเมือง รอบกายมันยังคงเต็มไปด้วยพุทธะ
พุทธะเหล่านี้มีเลือดสีทองไหลออกมามากมาย เลือดสีทองกลายเป็น
แสงจำนวนมากส่องฉายประตูเมืองให้เห็นเด่นชัด

ในพุทธวิมุตติอันเจิดจ้า ใบหน้าซังซังซีดเผือดลงเรื่อยๆ วิธีการของ
ปฐมพุทธะคือจิตตะแห่งเวไนยสัตว์ พุทธะทั้งหลายใช้พุทธวิมุตติสังหาร
เข้าเทียบ พุทธวิมุตติเหล่านี้คือสิ่งที่นางกลัวที่สุด

หญิงเซวียสัมผัสได้ชัดเจนถึงความเจ็บปวดของนาง หัวใจสั่นสะเทือน
ถึงขั้นเริ่มเจ็บปวด แต่มันเพิกเฉย ทั้งไม่ปลอบใจนาง บุกฝ่าไปยังที่ราบ
นอกประตูเมืองต่อไป

มือซ้ายถือคันธนู มือขวาวางสาย

ดิงๆๆ

เสียงคล้ายสายพิณขาดและคล้ายมีคนกำลังดีดดอกฝ้าย พุทธะ
รอบประตูเมืองปรากฏวิมุตติจำนวนมากขึ้นบนร่างกายแล้วตายไป

พุทธวิมุตติที่มีออกมาจากรอยเหล่านั้น แผ่นเต็มพื้นที่ราบ ทั้งหมดแน่น
ขึ้นเรื่อยๆ คิวซังซังจึงขมวดแน่นขึ้นเรื่อยๆ เลือดที่กระอักออกมาก็มากขึ้น
เรื่อยๆ เช่นกัน

ซังซังสะดุ้งตื่น มองส่วนลึกของถ้ำที่ดำมืด นิ่งเงียบไม่พูดจา
แววตาหม่นหมอง ไม่รู้กำลังคิดอะไร

หญิงเซวียกอดนางไว้ ถามว่า

"เป็นอะไรไป"

"ข้าฝันร้าย"

หนึ่งเซวียตะลึงงัน จากนั้นก็ฝันยิ้ม

"เป็นเรื่องแปลกใหม่ชะเนี่ย เจ้าฝันเห็นอะไร"

เฮ่าเทียบไม่อาจฝัน มีเพียงคนธรรมดาเท่านั้นจึงฝันได้

นางเริ่มฝัน แสดงว่านางเริ่มกลายเป็นคนธรรมดาจริงๆ แล้ว
ไม่ว่าจะความเป็นโลกิยะที่จอมปราชฎีใส่ไว้ในร่างนาง หรือสามพิษที่
ปฐุมพุทระวางยานาง ล้วนร้ายแรงขึ้นเรื่อยๆ

"ข้าฝันเห็นพุทระมากมาย พวกมันใช้ดาบเขื่อนหน้าเขื่อนเนื้อตัวเอง
แล้วออกแรงบีบแผลให้เลือดไหลออกมาเร็วขึ้น สีหน้าพวกมันไม่มีความ
เจ็บปวด มีบางรูปเดินเข้ากองไฟเพื่อให้เลือดระเหยเร็วขึ้น บางรูปถึงกับ
กระโดดลงมาจากหน้าผา"

ซังซังสีหน้าเรียบนิ่ง แต่แววดากลับหวาดกลัว

หนึ่งเซวียนึกถึงภาพตอนที่บุกฝ่าออกนอกประตูเมืองเฉาหยาง
นิ้วมือปลิ้นเย็นเฉียบ

ตอนนี้ซังซังอ่อนแอมาก โลกที่เต็มไปด้วยพุทระรัศมีแห่งนี้น่ากลัวมาก
สำหรับนาง

"แข็งใจอีกหน่อย"

มันลูบหลังนางเบาๆ

"ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ ข้าต้องตายแน่ๆ"

ใบหน้าซังซังยังคงไร้อารมณ์ ในแววดานนอกจากความหวาดกลัวแล้ว
ยังมีความเจ็บปวดปนอยู่ด้วย

การตายหมายถึงการสิ้นสุด คือการหลับตลอดกาล นี่เป็นเรื่อง
น่ากลัวที่สุดสำหรับสิ่งที่มีความรู้สึกนึกคิดเป็นของตัวเอง นางไม่เคยคิดว่า
ตนเองจะตาย ดังนั้นนางจึงไม่เคยกลัว จวบจนกระทั่งเวลานี้

หนึ่งเซวียเอ่ยว่า

"ข้าจะไม่ให้เจ้าตาย"

"คำพูดแบบนี้เจ้าพูดมาตั้งไม่รู้กี่ครั้ง นอกจากปลอบใจตัวตัวเอง แล้วก็ไม่มีประโยชน์ใด"

"ตอนจบของเรื่องไม่ควรเป็นแบบนี้ ในเมื่อพวกเราได้สติแล้ว เช่นนั้นก็ต้องหาวิธีออกไปได้อย่างแน่นอน"

"เมื่อก่อนเจ้าเคยพูดว่านี่ไม่ใช่นิทานในหนังสือ"

"ไม่ว่านี่จะใช่หรือไม่ถึงอย่างไรข้าก็เป็นพระเอก ส่วนเจ้าเป็นนางเอก ดังนั้นพวกเราจึงไม่ควรตาย"

"บางทีในเรื่องนี้พวกเราอาจเป็นแค่ตัวประกอบ"

ซังซังมองฟ้ายามราตรีอันมืดมิดนอกถ้ำบนภูเขา มองพุทธรัศมีที่ค่อยๆ แผ่ขยายบนที่ราบ ฟังเสียงสวดมนต์ที่ค่อยๆ ดังชัดเจนขึ้นแล้วเอ่ยว่า

"เพราะนี่คือนิทานของปฐมพุทธะ"

หญิงเซวียนิ่งเงยไปนานก่อนเอ่ยว่า

"นอนอีกสักหน่อย ตอนนี้ยังพอหยุดพักได้"

ซังซังหันตะแคงไปแล้วหลับต่อ

หญิงเซวียนิ่งอยู่ข้างนาง เห็นคิ้วนางที่ขมวดเป็นระยะ มุมปากนางที่ดูคับข้องใจ และใบหน้านางที่ดูเป็นทุกข์ มันรู้สึกเจ็บปวดจึงยื่นมือไปลูบคิ้วนางให้เป็นปกติ เพราะตอนที่ซังซังตื่นนอนแต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยปรากฏสีหน้าแห่งความทุกข์

ตอนเช้าเดินทางออกจากถ้ำ ตามแผนที่วางไว้ในตอนแรก หากเดินทางลงใต้ต่อไปเรื่อยๆ ไม่นานก็จะเข้าสู่ป่าเขาอันห่างไกลจากผู้คนที่มิดันไม้หนาแน่น

หนึ่งเซวี่ยค่อนข้างผ่อนคลายเป็น คิดในใจว่าที่นี่ห่างไกลจากเขตเมืองมาก คงไม่เหมือนเมืองเฉาหยางที่มองไปทางไหนก็เจอแต่พุทธรະและพุทธรัศมี

มันคิดไม่ผิด แต่ก็คิดได้ไม่แม่นยำพอ

ในป่าเขาทางใต้ไม่มีพุทธรະมากมายอย่างนั้นก็จริง แต่ยังคงมีคนตัดฟันที่พบบนเขาคือพุทธรະ เวลากลางคืนยังมีพุทธรະที่เสี้ยวตัวใหญ่มาหา

หนึ่งเซวี่ยสังหารพุทธรະต่อไป สังหารได้อย่างลำบากยากเย็นบาดแผลบนร่างกายมีมากขึ้นเรื่อยๆ ชั่งชั่งก็อ่อนแอลงเรื่อยๆ สามพิษทรมานนางจนใบหน้านางซีดขาวราวหิมะ

เพื่อผ่อนคลายเป็นอารมณ์มันเริ่มร้องเพลงหมุดดำ ชั่งชั่งไม่ชอบใจอยากบั่นหน้าให้ดำคล้ำ แต่หน้านางซีดขาวเกินไปจริงๆ จึงไม่น่ากลัวเลยสักนิด

นางตวาดอย่างเดือดดาลว่า

"เจ้าก็ดีแต่ฉวยโอกาสตอนข้าอ่อนแอเร่งแก้ข้า!"

หนึ่งเซวี่ยยื่นมือไปด้านหลังตบๆ แขนนาง

"เหตุผลหากไม่ถกเถียงกันก็จะไม่ชัดเจน คนที่ทำให้เจ้าถูกพิษคือปฐุมพุทธรະ ไม่เกี่ยวกับข้า ข้าเร่งแก้เจ้าก็จริง แต่จะใช้คำว่าฉวยโอกาสไม่ได้"

ทันใดนั้นหมูป่าที่ทั้งตัวเปรอะโคลนก็กระโดดออกมาจากพุ่มไม้ เจ้าหมูป่ายื่นเขมอมงหนึ่งเซวี่ย จากนั้นคงรู้สึกถึงอันตรายจึงรีบวิ่งหนีไป

ชั่งชั่งเอ่ยอย่างอ่อนแรงแรงว่า

"อีกาเกาะบนหลังสุกร* ลาหัวโล้นและสถานศึกษาล้วนเป็น

* อีกาเกาะบนหลังสุกร เป็นสุภาษิต หมายถึงเห็นแต่ข้อเสียของคนอื่น ไม่เห็นข้อเสียของตัวเอง

ใจรักดำดำซ้ำ"

ได้ยินเสียงกาแปลกหูดังขึ้นคราหนึ่ง อีกาตัวหนึ่งบินมาเกาะบน
ต้นไม้ ชั่วครู่หนึ่งเจ้าหมูป่าตัวเดิมก็เดินออกจากป่ามาอย่างสลดหดหู่

อีกาเฝ้านบนหลังมันลำแดงท่าทางองอาจ

ซังซังเอ่ยว่า

"ตอนเย็นกินเนื้อสุกร"

หนึ่งเซวียเอ่ยอย่างอารมณ์เสียว่า

"อีกาเกาะบนหลังสุกร เจ้าอยู่บนหลังซ้ำ หรือว่าซ้ำก็คือสุกร"

ซังซังซบไหล่มัน เอ่ยเสียงเบาว่า

"ถ้าเจ้าไม่ใช่สุกร* ไยต้องมาอยู่ที่นี่"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

* สุกร เป็นคำเปรียบเปรยถึงคนใจ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6166->